Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B**

DYREKTYWA RADY 93/53/EWG

z dnia 24 czerwca 1993 r.

wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb

(Dz.U. L 175 z 19.7.1993, str. 23)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►**M1**	Dyrektywa Rady 2000/27/WE z dnia 2 maja 2000 r.	L 114	28	13.5.2000
►**M2**	Decyzja Komisji 2001/288/WE, z dnia 3 kwietnia 2001 r.	L 99	11	10.4.2001
►**M3**	Decyzja Komisji 2006/911/WE, z dnia 5 grudnia 2006 r.	L 346	41	9.12.2006
►**M4**	Dyrektywa Rady 2006/104/WE z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	352	20.12.2006
►**M5**	Decyzja Komisji 2007/729/WE, z dnia 7 listopada 2007 r.	L 294	26	13.11.2007

zmieniona przez:

►**A1**	Akt Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii	C 241	132	29.8.1994
►**A2**	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	17	23.9.2003

▼B

DYREKTYWA RADY 93/53/EWG

z dnia 24 czerwca 1993 r.

wprowadzająca minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ([1]),

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([2]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([3]),

a także mając na uwadze, co następuje:

ryby są wymienione w załączniku II do Traktatu; obrót rybami stanowi ważne źródło dochodów w sektorze akwakultury;

należy ustanowić środki zwalczania na poziomie wspólnotowym podejmowane w przypadku wybuchu choroby w celu zapewnienia racjonalnego rozwoju sektora akwakultury i przyczynienia się do ochrony zdrowia zwierząt we Wspólnocie;

w celu objęcia chorób środkami, należy odwoływać się do wykazów ustanowionych w załączniku A do dyrektywy Rady 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury ([4]);

ognisko takich chorób może szybko przybrać rozmiary epizootii, powodując śmiertelność i zaburzenia na skalę powodującą znaczne obniżenie rentowności akwakultury;

w przypadku podejrzenia wystąpienia choroby muszą zostać podjęte środki zwalczania, aby podjąć natychmiastowe i skuteczne działania po potwierdzeniu wystąpienia choroby;

środki te muszą zmierzać do zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, w szczególności przez uważne kontrolowanie przemieszczania ryb i produktów, które mogą rozprzestrzeniać infekcję;

zapobieganie chorobom we Wspólnocie musi opierać się na polityce nieprzeprowadzania szczepień;

gruntowne dochodzenie epizootiologiczne ma zasadnicze znaczenie przy zapobieganiu rozprzestrzenianiu się chorób; Państwa Członkowskie muszą ustanowić w tym celu specjalne jednostki;

w celu zapewnienia skutecznego systemu zwalczania należy zharmonizować diagnozowanie chorób i prowadzić je pod nadzorem właściwych laboratoriów koordynowanych przez laboratorium referencyjne wyznaczone przez Wspólnotę;

w celu zapewnienia jednolitego wykonania niniejszej dyrektywy należy ustanowić wspólnotową procedurę kontrolną;

wspólne środki zwalczania chorób stanowią minimalne podstawy utrzymania jednolitego standardu zdrowia zwierząt;

([1]) Dz.U. C 172 z 8.7.1992, str. 16.
([2]) Dz.U. C 150 z 31.5.1993.
([3]) Dz.U. C 19 z 25.1.1993, str. 4.
([4]) Dz.U. L 46 z 19.2.1991, str. 1.

▼B

decyzja Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ([1]), w szczególności jej art. 5, stosuje się w przypadku wybuchu jednej z chorób wymienionych w załączniku A do dyrektywy 91/67/EWG;

Komisji należy powierzyć zadanie przyjęcia niezbędnych środków wykonawczych; w tym celu powinna zostać ustanowiona procedura prowadząca do bliskiej i skutecznej współpracy między Komisją a Państwami Członkowskimi w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Niniejsza dyrektywa określa minimalne środki wspólnotowe zwalczania chorób ryb określonych w wykazach I i II załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się, w miarę potrzeby, definicje określone w art. 2 dyrektywy 91/67/EWG.

Ponadto stosuje się następujące definicje:

1. *choroby z wykazu I*: choroby ryb określone w wykazie I załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG;

2. *choroby z wykazu II*: choroby ryb określone w wykazie II załącznika A do dyrektywy 91/67/EWG;

3. *ryby podejrzane o zakażenie*: ryby wykazujące kliniczne objawy choroby, zmiany sekcyjne lub wątpliwe odczyny w badaniach laboratoryjnych, wywołujące uzasadnione podejrzenia obecności choroby z wykazu I lub II;

4. *ryby zakażone*: ryby, u których zostało urzędowo potwierdzone występowanie jednej z chorób z wykazu I lub II w wyniku badań laboratoryjnych lub, w przypadku ISA, w wyniku badań klinicznych i badania sekcyjnego;

5. *gospodarstwo podejrzane o zakażenie*: gospodarstwo, w którym znajdują się ryby podejrzane o zakażenie;

6. *gospodarstwo zakażone*: gospodarstwo, w którym znajdują się zakażone ryby; również gospodarstwo, które zostało opróżnione, ale jeszcze niezdezynfekowane.

Artykuł 3

Państwa Członkowskie zapewnią, aby wszystkie gospodarstwa hodujące lub trzymające ryby wrażliwe na choroby z wykazów I lub II:

1. były rejestrowane przez odpowiednie urzędowe służby; rejestr ten jest stale aktualizowany;

2. prowadziły wykaz:

([1]) Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19.Decyzja ostatnio zmieniona decyzją 92/438/EWG (Dz.U. L 243 25.8.1992, str. 27).

▼B

a) żywych ryb, ikry i gamet wprowadzanych do gospodarstwa, zawierający wszystkie informacje dotyczące ich dostawy, ilości lub wagi, wielkości, źródła pochodzenia i dostawców;

b) żywych ryb, ikry i gamet opuszczających gospodarstwo, zawierający wszystkie informacje dotyczące ich wysyłki, ilości lub wagi, wielkości i miejsca przeznaczenia;

c) stwierdzonej śmiertelności.

Wykaz, który jest dostępny dla urzędowych służb w celu kontroli w każdym przypadku, gdy tego zażądają, musi być regularnie uaktualniany i przechowywany przez cztery lata.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie zapewniają, aby każde podejrzenie obecności chorób z wykazu I lub II było obowiązkowo i jak najszybciej zgłaszane odpowiednim urzędowym służbom.

ROZDZIAŁ II

Środki zwalczania chorób z wykazu I

Artykuł 5

1. Jeżeli ryby w gospodarstwie są podejrzane o zakażenie chorobą z wykazu I, Państwa Członkowskie zapewnią, że odpowiednie służby urzędowe niezwłocznie uruchomią urzędowe dochodzenie, w tym badania kliniczne, w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby; w szczególności służby te muszą pobrać próbki lub posiadać pobrane próbki, niezbędne do badań laboratoryjnych.

2. Natychmiast po zawiadomieniu o podejrzeniu wystąpienia choroby gospodarstwo zostaje poddane urzędowemu dozorowi przez odpowiednie urzędowe służby, które wydają w szczególności:

a) nakaz przeprowadzenia urzędowego spisu wszystkich gatunków i kategorii ryb oraz sporządzenia rejestru ilość ryb śniętych, zakażonych lub podejrzanych o zakażenie, albo zarażonych, w odniesieniu do każdego gatunku; spis musi być uaktualniany przez właściciela lub hodowcę w celu uwzględnienia zwiększenia liczebności ryb lub ich śmiertelności stwierdzonej w okresie podejrzenia o zakażenie; informacje zawarte w spisie muszą być przedstawiane na żądanie i mogą być sprawdzone podczas każdej inspekcji;

b) zakaz opuszczania lub wprowadzania do gospodarstwa bez zgody odpowiednich urzędowych służb dotyczący wszystkich ryb, żywych lub śniętych, ikry lub gamet;

c) nakaz usuwania śniętych ryb lub ich odpadków pod nadzorem odpowiednich urzędowych służb;

d) zgodę na wwiezienie lub wywiezienie pasz, sprzętu i innych przedmiotów lub innych substancji, takich jak odpady, które mogą przenosić chorobę, wydawaną w razie potrzeby wraz z ustanowieniem warunków wymaganych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego;

e) zgodę na wchodzenie osób do gospodarstwa lub ich wychodzenie z gospodarstwa;

f) zgodę na wjazd pojazdów do gospodarstwa lub wyjazd z gospodarstwa wydawaną wraz z ustanowieniem warunków wymaganych w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu się czynnika chorobotwórczego;

▼B

g) nakaz stosowania właściwych środków dezynfekujących przy wejściu na teren gospodarstwa i wyjściu z gospodarstwa;

h) nakaz przeprowadzenia dochodzenia epizootiologicznego zgodnie z art. 8 ust. 1;

i) nakaz, zgodnie z którym wszystkie gospodarstwa położone w obszarze tej samej zlewni wodnej lub w tej samej strefie przybrzeżnej są poddawane urzędowemu dozorowi oraz żadna ryba, ikra lub gamety nie opuszczają tych gospodarstw bez zgody odpowiednich urzędowych służb; w przypadku rozległych zlewni wodnych lub rozległej strefy przybrzeżnej, urzędowe służby mogą podjąć decyzję o ograniczeniu przyjętego środka do mniejszego obszaru, w pobliżu gospodarstwa podejrzanego o zakażenie, jeżeli służby te uznają, że wspomniany obszar zapewnia maksymalne gwarancje zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby;

służby urzędowe sąsiadujących Państw Członkowskich lub państw trzecich muszą zostać powiadomione o podejrzanych przypadkach; w takiej sytuacji urzędowe służby zainteresowanych Państw Członkowskich podejmują właściwe działanie w celu zastosowania środków ustanowionych w niniejszym artykule.

W miarę potrzeby mogą zostać podjęte szczególne środki, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

3. Do czasu wprowadzenia w życie urzędowych środków ustanowionych w ust. 2, właściciel lub hodowca ryb, u których istnieje podejrzenie wystąpienia choroby podejmuje wszelkie właściwe środki w celu zapewnienia zgodności z ust. 2, z wyłączeniem jego lit. h) oraz i).

4. Środki określone w ust. 2 nie zostają wycofane do momentu, w którym podejrzenie choroby nie zostanie urzędowo wykluczone.

Artykuł 6

Natychmiast po urzędowym potwierdzeniu obecności choroby z wykazu I, Państwa Członkowskie zapewnią, aby odpowiednie urzędowe służby nakazywały stosowanie następujących środków, oprócz środków wymienionych w art. 5 ust. 2:

a) w zakażonym gospodarstwie:

▼M1

— wszystkie ryby są usuwane zgodnie z programem ustanowionym przez odpowiednie służby urzędowe i zatwierdzonym przez Komisję zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19 ust. 2.,

▼B

— w przypadku gospodarstw w głębi lądu, wszystkie stawy muszą zostać osuszone w celu oczyszczenia i dezynfekcji,

— cała ikra i wszystkie gamety, ryby śnięte oraz ryby wykazujące kliniczne objawy choroby są uznawane za materiał wysokiego ryzyka i muszą być utylizowane pod nadzorem odpowiednich służb urzędowych, zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG ([1]),

— wszystkie żywe ryby są zabijane i utylizowane pod nadzorem odpowiednich urzędowych służb zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG lub, w przypadku ryb, które osiągnęły rozmiary handlowe i nie wykazują żadnych klinicznych objawów choroby, zostają

([1]) Dyrektywa Rady 90/667/EWG z dnia 27 listopada 1990 r. ustanawiająca przepisy weterynaryjne w zakresie usuwania i przetwarzania odpadów zwierzęcych, wprowadzania ich do obrotu oraz zapobiegania obecności czynników chorobotwórczych w paszach wytwarzanych ze zwierząt lub ryb i zmieniająca dyrektywę 90/425/EWG (Dz.U. L 363 z 27.12.1990, str. 51). Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 92/118/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1992, str. 49).

▼B

one ubite pod nadzorem służb urzędowych i sprzedawane lub przetwarzane w celu spożycia przez ludzi.

W tym ostatnim przypadku służby urzędowe zapewnią, że ryby zostaną niezwłoczny ubite i wypatroszone, czynności te zostaną przeprowadzone w warunkach uniemożliwiających rozprzestrzenianie się czynników chorobotwórczych, a odpady rybne i wnętrzności zostaną uznane za materiał wysokiego ryzyka i poddane zabiegom niszczenia czynników chorobotwórczych, zgodnie z dyrektywą 90/667/EWG zaś woda używana do tych prac zostanie poddana zabiegom neutralizującym wszelkie czynniki chorobotwórcze, które może zawierać;

— po usunięciu ryb, ikry i gamet stawy, wyposażenie i wszelkie materiały, które mogą zostać skażone, muszą natychmiast zostać oczyszczone i zdezynfekowane według instrukcji ustanowionych przez służby urzędowe, w taki sposób, aby wyeliminować ryzyko rozprzestrzenienia się lub przetrwania czynnika chorobotwórczego. Procedury oczyszczania i dezynfekowania zakażonego gospodarstwa ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19,

— wszelkie substancje określone w art. 5 ust. 2 lit. d), które mogą być skażone, muszą zostać zniszczone lub poddane zabiegom zapewniającym zniszczenie wszelkich obecnych czynników chorobotwórczych,

— dochodzenie epizootyczne musi zostać przeprowadzone zgodnie z art. 8 ust. 1 oraz z zastosowaniem przepisów art. 8 ust. 4; dochodzenie musi obejmować pobieranie próbek do badań laboratoryjnych;

b) wszystkie gospodarstwa położone w zlewni wodnej lub w strefie przybrzeżnej, w której znajduje się zakażone gospodarstwo, są poddawane kontroli sanitarnej; jeżeli kontrole te ujawnią przypadki występowania choroby, stosuje się środki przewidziane w lit. a) niniejszego ustępu;

c) zgoda na ponowne zarybienie gospodarstwa wydawana jest przez odpowiednie służby urzędowe po zadawalających wynikach kontroli czynności oczyszczania i dezynfekcji oraz po okresie uznanym przez służby urzędowe za wystarczający do usunięcia czynnika chorobotwórczego i innych możliwych zakażeń w obszarze tej samej zlewni wodnej;

d) jeżeli zastosowanie środków ustanowionych zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. a), b), c) i d) wymaga współpracy urzędowych służb innych Państw Członkowskich, urzędowe służby zainteresowanych Państw Członkowskich współpracują w celu zapewnienia zgodności ze środkami ustanowionymi w niniejszym artykule.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19 przyjmuje się w razie potrzeby właściwe środki dodatkowe.

Artykuł 7

W przypadku gdy zakażone lub podejrzane o zakażenie są ryby swobodnie żyjące oraz ryby nienależące do żadnego gospodarstwa lub ryby w jeziorach, stawach lub innych obiektach przeznaczonych do łowienia lub hodowania ryb ozdobnych, Państwa Członkowskie zapewnią przyjęcie właściwych środków. Państwa Członkowskie powiadomią o przyjętych środkach Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie w Stałym Komitecie Weterynaryjnym.

Artykuł 8

1. Przedmiotem dochodzenia epizootycznego jest:

▼B

— prawdopodobny okres występowania choroby w gospodarstwie przed jej zgłoszeniem lub podejrzeniem,

— prawdopodobne pochodzenie choroby w gospodarstwie i identyfikacji pozostałych gospodarstw, w których znajdują się ikra, gamety i ryby gatunków wrażliwych, które mogą zostać zakażone,

— przemieszczanie ryb, ikry i gamet, pojazdów, substancji i osób, które mogły przenieść czynnik chorobotwórczy do gospodarstw lub z gospodarstw, o których mowa,

— ewentualnej obecności nośników choroby i ich rozprowadzania.

2. Jeżeli dochodzenie epizootyczne wykaże, że choroba mogła zostać przeniesiona z innej zlewni wodnej lub innej strefy przybrzeżnej lub do innej zlewni wodnej lub strefy przybrzeżnej w wyniku kontaktu spowodowanego przemieszczaniem ryb, ikry lub gamet, zwierząt, pojazdów lub osób lub w jakikolwiek inny sposób, gospodarstwa należące do takiej zlewni wodnej i strefy przybrzeżnej uznaje się za podejrzane o zakażenie; stosuje się wówczas środki ustanowione w art. 5. Jeżeli obecność choroby zostanie potwierdzona, stosuje się środki ustanowione w art. 6.

3. Jeżeli dochodzenie epizootyczne wykaże, że wymagana jest współpraca odpowiednich służb urzędowych innych Państw Członkowskich, służby urzędowe zainteresowanych Państw Członkowskich przyjmują wszystkie niezbędne środki w celu zapewnienia zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.

4. Powołuje się jednostkę kryzysową w celu zapewnienia pełnej koordynacji wszystkich środków niezbędnych do jak najszybszego wyeliminowania choroby i przeprowadzenia badań epizootycznych.

Zasady ogólne dotyczące krajowych i wspólnotowych jednostek kryzysowych zostaną ustanowione przez Radę stanowiącą kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji.

5. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji sporządzony w oparciu o opinię Stałego Komitetu Weterynaryjnego, dokona rewizji przepisów niniejszego artykułu przed dniem 31 grudnia 1996 r., w szczególności w celu uwzględnienia postępu naukowego i technicznego.

ROZDZIAŁ III

Środki zwalczania chorób z wykazu II

Artykuł 9

1. W przypadku gdy istnieje podejrzenie i/lub potwierdzenie występowania choroby z wykazu II w zatwierdzonej strefie lub w zatwierdzonym gospodarstwie położonym w strefie niezatwierdzonej, przeprowadza się dochodzenie epizootyczne, zgodnie z art. 8. Państwa Członkowskie, które chcą odzyskać swój status, określony zgodnie z przepisami dyrektywy 91/67/EWG, muszą zapewnić zgodność z przepisami załączników B i C do tej dyrektywy.

2. Jeżeli badania epizootyczne wykażą, że choroba mogła zostać przeniesiona z zatwierdzonej strefy, z innego zatwierdzonego gospodarstwa lub do innego zatwierdzonego gospodarstwa w wyniku przemieszczania ryb, ikry, gamet, pojazdów lub osób lub w jakikolwiek inny sposób, te strefy lub gospodarstwa uznaje się za podejrzane o zakażenie i stosuje się właściwe środki.

3. Urzędowe służby mogą jednak wyrazić zgodę na tuczenie ryb przeznaczonych do uboju do momentu osiągnięcia przez nie rozmiarów handlowych.

▼B

Artykuł 10

1. W przypadku gdy niezatwierdzone gospodarstwo położne w niezatwierdzonej strefie zawiera ryby podejrzane o zakażenie chorobą z wykazu II, Państwa Członkowskie zapewnią, że odpowiednie służby urzędowe:

a) natychmiast uruchomią urzędowe środki dochodzenia w celu potwierdzenia lub wykluczenia obecności choroby, włącznie z pobraniem próbek, gdzie niezbędne, do badania w zatwierdzonym laboratorium;

b) przeprowadzają lub zlecają przeprowadzenie urzędowego spisu gospodarstw zakażonych, spis ten jest regularnie aktualizowany;

c) poddają lub zlecają poddanie zakażonych gospodarstw urzędowemu nadzorowi w celu zapewnienia, że z zakażonych gospodarstw dozwolone jest jedynie przemieszczanie żywych ryb, ikry lub gamet przeznaczonych do innych gospodarstw zakażonych tą samą chorobą lub na ubój w celu spożycia przez ludzi na zasadzie odstępstwa od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 91/67/EWG.

2. Państwa Członkowskie mogą przygotować dobrowolny lub przymusowy program zwalczania chorób z wykazu II w niezatwierdzonych gospodarstwach lub strefach, w ustalonym okresie i pod urzędowym nadzorem. W tym okresie zakazane jest wprowadzanie do strefy lub gospodarstwa objętych programem żywych ryb, ikry lub gamet z zakażonych gospodarstw lub gospodarstw o nieznanym statusie zdrowotnym.

Programy, które zostaną opracowane w oparciu o kryteria ogólne, ustalone przed datą określoną w art. 20 zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19, zostaną przedstawione Komisji w celu kontroli oraz zatwierdzone lub zmienione w miarę potrzeb, zgodnie z tą samą procedurą.

Po upływie okresu wskazanego w akapicie pierwszym, Państwa Członkowskie odwołujące się do tej procedury powiadomią Komisję i pozostałe Państwa Członkowskie w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o uzyskanych wynikach.

3. Do dnia 31 grudnia 1996 r. Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie sporządzone po uzyskaniu opinii Naukowego Komitetu Weterynaryjnego z uwzględnieniem nabytego doświadczenia oraz postępu naukowego i technicznego, któremu towarzyszyć będą, gdzie stosowne, propozycje rewizji przepisów niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do wprowadzania na rynek zakażonych żywych ryb, ich ikry lub gamet przeznaczonych do hodowli lub tuczu oraz do przeprowadzania dochodzenia epizootiologicznego w niezatwierdzonych strefach, w których podejrzewa się chorobę w niezatwierdzonych gospodarstwach. Rada stanowi większością kwalifikowaną o projektach i przedstawia je przy uwzględnieniu wniosków sprawozdania.

4. Jeżeli zajdzie taka potrzeba, Komisja przyjmie szczegółowe zasady wykonania ust. 1 i 2, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy końcowe

Artykuł 11

1. Pobieranie próbek i analizę laboratoryjną na obecność chorób z wykazu I lub II przeprowadza się z wykorzystaniem metod określonych zgodnie z art. 15 dyrektywy 91/67/EWG.

2. Badania na obecność choroby lub czynników chorobotwórczych wykonywane są przez laboratorium zatwierdzone przez odpowiednie służby urzędowe. W razie potrzeby, analiza laboratoryjna określająca

▼B

typ, podtyp lub odmianę czynnika chorobotwórczego, w szczególności przy pierwszym pojawieniu się choroby, musi zostać potwierdzona przez krajowe laboratorium referencyjne i, w razie potrzeby, może zostać potwierdzona przez wspólnotowe laboratorium referencyjne określone w art. 13.

Artykuł 12

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby w każdym Państwie Członkowskim zostało wyznaczone krajowe laboratorium referencyjne z wyposażeniem i wykwalifikowanym personelem umożliwiającym w każdym przypadku, w szczególności w momencie pojawienia się choroby po raz pierwszy, wskazanie typu, podtypu i odmiany czynnika chorobotwórczego i potwierdzenie wyników uzyskanych w regionalnych laboratoriach diagnostycznych.

2. Laboratoria krajowe zajmujące się wymienionymi chorobami odpowiadają za koordynację norm i metod diagnostycznych oraz za zastosowanie odczynników.

3. Laboratoria krajowe zajmujące się wymienionymi chorobami odpowiadają za koordynację diagnostycznych norm i metod przewidzianych w każdym laboratorium zajmującym się diagnozowaniem tych chorób w Państwie Członkowskim. W tym celu laboratoria:

a) mogą dostarczać odczynniki diagnostyczne do laboratoriów zatwierdzonych przez Państwo Członkowskie;

b) kontrolują jakość wszystkich odczynników diagnostycznych stosowanych w Państwie Członkowskim;

c) okresowo przeprowadzają badania porównawcze;

d) przechowują izolaty czynnika chorobotwórczego choroby pochodzące z potwierdzonych przypadków w Państwie Członkowskim;

e) zapewniają potwierdzenie dodatnich wyników uzyskanych w laboratoriach diagnostycznych zatwierdzonych przez Państwo Członkowskie.

4. Jednakże w drodze odstępstwa od ust. 1 Państwa Członkowskie, które nie posiadają krajowych laboratoriów właściwych dla wymienionej choroby, mogą korzystać z usług laboratorium krajowego w innym Państwie Członkowskim, właściwego w tym zakresie.

5. Wykaz krajowych laboratoriów referencyjnych zajmujących się chorobami ryb jest zamieszczony w załączniku A.

6. Laboratoria krajowe wyznaczone dla wymienionych chorób współpracują z wspólnotowym laboratorium referencyjnym, określonym w art. 13.

7. Komisja przyjmuje szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 13

1. Wspólnotowe laboratorium referencyjne zajmujące się chorobami ryb wskazane jest w załączniku B.

2. Bez uszczerbku dla decyzji 90/424/EWG, w szczególności jej art. 28, funkcje i obowiązki laboratorium określonego w ust. 1 niniejszego artykułu wskazuje się w załączniku C.

▼B

Artykuł 14

▼M1

1. Zakazuje się szczepień przeciwko chorobom z wykazu II w zatwierdzonych strefach, zatwierdzonych gospodarstwach położonych w strefach niezatwierdzonych lub w strefach lub gospodarstwach, które rozpoczęły już procedury zatwierdzenia ustanowione w dyrektywie 91/67/EWG oraz przeciwko chorobom z wykazu I.

Jednakże w drodze odstępstwa, można zezwolić na szczepienia w przypadku ogniska chorób z wykazu I pod warunkiem że procedury w zakresie szczepień są wyszczególnione w zatwierdzonych planach gotowości zgodnie z art. 15 oraz że brane są pod uwagę kryteria ustanowione w załączniku E.

▼B

2. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, dokona przeglądu przepisów niniejszego artykułu do dnia 30 czerwca 1996 r., w szczególności w odniesieniu do ustanowienia szczególnych warunków stosowania szczepień oraz przy uwzględnieniu postępu w badaniach naukowych i technicznych w dziedzinie szczepień.

Artykuł 15

1. Każde Państwo Członkowskie opracowuje plan interwencyjny, określając, w jaki sposób wprowadzi w życie środki ustanowione w niniejszej dyrektywie w przypadku wybuchu choroby z wykazu I.

Plan taki musi uwzględniać dostęp do pomieszczeń, wyposażenia, personelu i innych odpowiednich struktur niezbędnych do szybkiego i skutecznego zwalczenia ogniska choroby.

2. Kryteria ogólne stosowane przy opracowywaniu planów wymienione są w załączniku D.

Jednakże Państwa Członkowskie mogą ograniczyć się do zastosowania kryteriów szczególnych dla danej choroby, w przypadku gdy kryteria ogólne zostały już przyjęte w związku z przedłożeniem planów dotyczących zastosowania środków zwalczania innej choroby.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19, Komisja może zmienić lub uzupełnić te kryteria, uwzględniając szczególny charakter choroby.

3. Plany sporządzone zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku D należy przedstawić Komisji nie później niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszej dyrektywy.

4. Komisja analizuje plany w celu ustalenia, czy pozwalają one na osiągnięcie pożądanego celu i proponuje zainteresowanemu Państwu Członkowskiemu wszelkie potrzebne zmiany, w szczególności w celu zapewnienia ich zgodności z planami innych Państw Członkowskich.

Komisja zatwierdza plany, w razie potrzeby zmienione, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Plany mogą być później zmieniane lub uzupełniane zgodnie z tą samą procedurą, w celu uwzględnienia rozwoju sytuacji.

Artykuł 16

Biegli Komisji, we współpracy z właściwymi władzami i w zakresie niezbędnym dla jednolitego stosowania niniejszej dyrektywy, mogą dokonywać kontroli na miejscu. W tym celu mogą dokonać kontroli reprezentatywnej części gospodarstw sprawdzając, czy właściwe władze kontrolują spełnianie przez gospodarstwa wymogów niniejszej dyrektywy. Komisja powiadomi Państwa Członkowskie o wyniku przeprowadzonych kontroli.

▼B

Państwo Członkowskie, na którego terytorium prowadzona jest kontrola, udzieli biegłym wszelkiej pomocy niezbędnej do wykonania ich obowiązków.

Szczegółowe zasady wykonania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

Artykuł 17

Zasady regulujące wspólnotowy udział finansowy w działaniach związanych ze stosowaniem niniejszej dyrektywy są ustanowione w decyzji 90/424/EWG.

Artykuł 18

Jeżeli zajdzie taka potrzeba, Rada zmieni załączniki B, C i D, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, w szczególności w celu uwzględnienia postępu w badaniach i procedurach diagnostycznych.

Jeżeli zajdzie taka potrzeba, załącznik A może zostać zmieniony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 19.

▼M1

Artykuł 18a

Środki, niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy dotyczące dziedzin określonych w artykułach wymienionych poniżej, zostaną przyjęte zgodnie z procedurami wykonawczymi określonymi w art. 19 ust. 2:

— art. 5 ust. 2,

— art. 6,

— art. 10 ust. 1 i 2,

— art. 12,

— art. 15,

— art. 16,

— art. 18 akapit drugi.

Artykuł 19

1. Komisja jest wspomagana przez Stały Komitet Weterynaryjny ustanowiony na mocy decyzji 68/361/EWG ([1]), zwany dalej Komitetem.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu mają zastosowanie art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

▼B

Artykuł 20

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem 1 lipca 1994 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

([1]) Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

▼B

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Jednakże Państwa Członkowskie mogą, na podstawie ogólnych zasad Traktatu, utrzymać lub stosować na swoim terytorium przepisy bardziej restrykcyjne od przewidzianych w niniejszej dyrektywie od dnia ustanowionego w ust. 1. Państwa Członkowskie powiadomią Komisję o wszelkich takich środkach.

3. Państwa Członkowskie przekażą Komisji podstawowe przepisy prawa krajowego, przyjęte w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 21

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼M3

ZAŁĄCZNIK A

KRAJOWE LABORATORIA REFERENCYJNE W ZAKRESIE CHORÓB RYB

AT	VMU: Veterinärmedizinische Universität Wien, Klinik für Geflügel, Ziervögel, Reptilien und Fische (University of Veterinary Medicine Vienna, clinic for poultry, pet birds, reptiles and fish) Veterinärplatz 1 A-1210 Wien
BE	CODA — CERVA — VAR Veterinary and Agrochemical Research Centre Groeselenberg 99 B-1180 Brussels

▼M4

BG	Национален диагностичен научноизследователски ветеринарномедицински институт Проф. д-р Георги Павлов, Национална референтна лаборатория Болести по рибите и морските мекотели бул. Пенчо Славейков 15 София 1606 (National Diagnostic Veterinary Research Institute Prof. Dr. Georgi Pavlov, National Reference Laboratory for Fish Diseases and Molluscs 15, Pencho Slaveykov Blvd. 1606 Sofia)

▼M3

CY	State Veterinary Laboratory Veterinary Services 1417 Athalassa Nicosia
CZ	Veterinary Research Institute Hudcova 70 621 32 Brno

▼M5

DE	Friedrich-Loeffler-Institut Bundesforschungsinstitut für Tiergesundheit Boddenblick 5a 17493 Greifswald — Insel Riems Tel. (49-38351) 7-0 Fax (49-38351) 7-219 E-Mail: poststelle@fli.bund.de
DK	National Veterinary Institute, Technical University of Denmark Hangøvej 2 DK-8200 Aarhus N

▼M3

EE	Veterinaar- ja Toidulaboratoorium Väike-Paala 3, 11415 Tallinn, Estonia Tel.: +372 603 58 10 Faks: + 372 603 58 11 E-post: tallinn@vetlab.ee
ES	Laboratorio Central de Sanidad Animal de Algete Carretera de Algete, km 8 Algete 28110 (Madrid) Tel.: +34 916 290 300 Fax: +34 916 290 598 E-mail: lcv@mapya.es
FI	Finnish Food Safety Authority Animal Diseases and Food Safety Research Mustialankatu 3 FI-00790 Helsinki, Finland E-mail: info@evira.fi Tel.: +358 20 772 003 (exchange) Fax: +358 20 772 4350

▼M3

FR	Laboratoire d'études et de recherches avicoles, porcines et piscicoles AFSSA site de Ploufragan/Brest– LERPP BP 70 29280 Plouzane
GB	Cefas Weymouth Laboratory Barrack Road The nothe Weymouth Dorset DT4 8UB UK FRS Marine Laboratory PO Box 101 375 Victoria Road Torry Aberdeen AB11 9DB
GR	Centre of Athens Veterinary Institutes Laboratory of Fish Pathology and Bio-Pathology of Aquatic Organisms, 25 Neapoleos Street, GR-153 10 Agia Paraskevi Attiki Tel.: +30.2106010903

▼M5

HU	Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Központ, Állat-egészségügyi Diagnosztikai Igazgatóság Central Agricultural Office, Veterinary Diagnostic Directorate Address: 1149 Budapest, Tábornok u. 2. Mailing Address: 1581 Budapest, 146. Pf. 2. Tel.: +36 1 460-6300 Fax: +36 1 252-5177 E-mail: titkarsag@oai.hu

▼M3

IE	The Marine Institute Rinville Oranmore Co. Galway
IT	Centro di referenza nazionale per lo studio e la diagnosi delle malattie dei pesci, molluschi e crostacei c/o Istituto zooprofilattico sperimentale delle Venezie, V.le dell'Università, 10 - 35020 Legnaro (Pd)
LT	National Veterinary Laboratory (Nacionalinė veterinarijos laboratorija) J. Kairiūkščio 10 LT-08409 Vilnius, Lietuva
LU	CODA — CERVA — VAR Veterinary and Agrochemical Research Centre Groeselenberg 99 B-1180 Brussels
LV	Nacionālais diagnostikas centrs (National Diagnostic Centre) Lejupes iela 3, Rīga, LV-1076 Tel.: +371 7620526 Fax: +371 7620434 E-mail: ndc@ndc.gov.lv
MT	Istituto Zooprofilattico Sperimentale delle Venezie Legnaro (PD), Italia
NL	Centraal Instituut voor DierziekteControle CIDC-Lelystad Hoofdvestiging: Houtribweg 39 Nevenvestiging: Edelhertweg 15 Postbus 2004 8203 AA Lelystad

▼M3

PL	Laboratory Department of Fish Diseases Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy Al. Partyzantów 57, 24-100 Puławy Tel.: +48.81.886 30 51 Fax: +48.81.886 25 95 E-mail: sekretariat@piwet.pulawy.pl
PT	Laboratório Nacional de Investigação Veterinária (LNIV) Estrada de Benfica, 701 P-1549-011 Lisboa

▼M4

RO	Institutul de Diagnostic și Sănătate Animală Strada Dr. Staicovici nr. 63 Sector 5 Codul 050557, București

▼M3

SE	Statens Veterinärmedicinska Anstalt Department of Wildlife, Fish and Environment SE-751 89 Uppsala Tel (46-18) 674000 Fax (46-18) 674044
SI	Univerza v Ljubljani Veterinarska fakulteta Nacionalni veterinarski inštitut Gerbičeva 60, SI-1000 Ljubljana
SK	Štátny veterinárny a potravinový ústav, Jánoškova 1611/58, 026 80 Dolný Kubín

▼B

ZAŁĄCZNIK B

WSPÓLNOTOWE LABORATORIUM REFERENCYJNE ZAJMUJĄCE SIĘ CHOROBAMI RYB

Statens Veterinære Serumlaboratorium

Landbrugsministeriet

Hangøvej 2

8200 Aarhus N

Denmark.

▼B

ZAŁĄCZNIK C

FUNKCJE I OBOWIĄZKI WSPÓLNOTOWEGO LABORATORIUM REFERENCYJNEGO W ZAKRESIE CHORÓB RYB

Funkcje i obowiązki wspólnotowego laboratorium referencyjnego w zakresie chorób ryb z wykazów I i II są następujące:

1. koordynacja metod stosowanych w Państwach Członkowskich do diagnozowania chorób w porozumieniu z Komisją, w szczególności przez:

   a) prowadzenie typologii, przechowywanie i dostarczanie szczepów czynnika chorobotwórczego odpowiedniej choroby do testów serologicznych i przygotowania surowicy odpornościowej;

   b) dostarczanie standardowej surowicy i innych odczynników wzorcowych krajowym laboratoriom referencyjnym w celu ujednolicenia testów i odczynników stosowanych w Państwach Członkowskich;

   c) tworzenie i przechowywanie zbioru szczepów i izolatów danego czynnika chorobotwórczego;

   d) organizowanie okresowych porównawczych badań procedur diagnostycznych na poziomie wspólnotowym;

   e) gromadzenie i porównywanie danych i informacji dotyczących stosowanych metod diagnozowania i wyników badań przeprowadzonych we Wspólnocie;

   f) opis izolatów czynnika chorobotwórczego danej choroby najbardziej aktualnymi i właściwymi metodami umożliwiającymi większe zrozumienie epizootiologii danej choroby;

   g) dostosowanie do rozwoju w zakresie nadzorowania, epizootiologii i zapobiegania chorobom na świecie;

   h) przechowywanie ekspertyz związanych z danym czynnikiem chorobotwórczym i innymi odpowiednimi czynnikami chorobotwórczymi w celu umożliwienia szybkiej diagnozy różnicowej;

   i) posiadanie gruntownej wiedzy o przygotowywaniu i używaniu produktów immunologii weterynaryjnej, wykorzystywanych do eliminacji i zwalczania danej choroby;

2. udzielanie aktywnej pomocy w diagnozowaniu ognisk danej choroby w Państwach Członkowskich przez otrzymywanie izolatów wirusa do potwierdzenia diagnozy, ich charakterystyki oraz prowadzenia badań epizootiologicznych;

3. umożliwienie szkoleń lub przekwalifikowania biegłych w diagnostyce laboratoryjnej w celu harmonizacji technik diagnostycznych we Wspólnocie;

4. współpraca w zakresie metod diagnozowania chorób z wykazu I z właściwymi laboratoriami w państwach trzecich, w których choroby te są powszechne.

▼B

ZAŁĄCZNIK D

MINIMALNE KRYTERIA DOTYCZĄCE PLANÓW GOTOWOŚCI

Plany gotowości spełniają co najmniej następujące kryteria:

1. ustanowienie krajowego centrum kryzysowego, które koordynuje wszystkie środki zwalczania w danym Państwie Członkowskim;
2. dostarczenie wykazu lokalnych centrów zwalczania choroby, które posiadają odpowiednie wyposażenie do koordynowania środków zwalczania choroby na poziomie lokalnym;
3. podanie szczegółowych informacji dotyczących personelu zajmującego się środkami zwalczania, ich kwalifikacji i obowiązków;
4. umożliwienie każdemu lokalnemu centrum kontroli chorób szybkiego kontaktu z osobami/organizacjami, które bezpośrednio lub pośrednio zajmują się ogniskiem;
5. udostępnienie wyposażenia i materiałów w celu prawidłowego stosowania środków zwalczania choroby;
6. dostarczenie szczegółowych instrukcji dotyczących działań, jakie należy podjąć w przypadku podejrzenia i potwierdzenia zakażenia lub zarażenia;
7. ustanowienie programów kształcenia w celu utrzymania i rozwoju znajomości procedur administracyjnych i operacyjnych;
8. w miarę potrzeb, wyposażenie laboratoriów diagnostycznych w pomieszczenia do badań poubojowych, zapewnienie warunków do badań serologicznych, histologicznych itd. i utrzymanie umiejętności szybkiej diagnostyki (w tym celu należy przyjąć ustalenia w zakresie szybkiego transportu próbek);
9. przyjęcie przepisów w celu zapewnienia nadania mocy prawnej wdrażanym planom interwencyjnym.

▼M1

ZAŁĄCZNIK E

KRYTERIA DOTYCZĄCE PROGRAMÓW SZCZEPIEŃ

Programy szczepień muszą zawierać przynajmniej następujące informacje:

1. Charakter choroby wymagającej złożenia wniosku o szczepienie.
2. Należy dostarczyć informacje dotyczące stref przybrzeżnych oraz lądowych, terenów oraz gospodarstw, w których szczepienia mogą zostać wykonane: w żadnym wypadku szczepienia nie mogą zostać przeprowadzone poza granicami zakażonego obszaru oraz, jeżeli jest to konieczne, poza strefą buforową ustanowioną wokół obszaru zakażonego.
3. Szczegółowe informacje dotyczące szczepionki, która ma zostać zastosowana, włączając w to typ(-y) szczepionki, która może zostać zastosowana.
4. Szczegółowe informacje dotyczące warunków użycia, częstotliwości szczepień oraz ograniczeń w użyciu szczepionki (rodzaj ryb, rodzaj klatek, etc.).
5. Kryteria odnoszące się do zaprzestania szczepień.
6. Należy przyjąć przepisy w celu zapewnienia przechowywania rejestru poprzednich szczepień (daty, miejsca oraz gospodarstwa, w których dokonano szczepień, ustanowienie strefy buforowej itp.).
7. Należy podjąć środki w celu ograniczenia przemieszczania ryb w ramach obszaru szczepień, aby zagwarantować, że ryby mogą opuścić obszar szczepień wyłącznie, gdy mają zostać zabite w celu spożycia przez ludzi, lub jeżeli to konieczne w celu zniszczenia.
8. Wszelkie inne niezbędne przepisy wymagane przy szczepieniach.